

dr hab. prof. UR Maria Krauz
Uniwersytet Rzeszowski

**Recenzja dorobku naukowego Pani dr Anny Hanus ubiegającej się
o nadanie stopnia doktora habilitowanego w dziedzinie nauk
humanistycznych w dyscyplinie językoznawstwo**

Sylwetka Habilitantki

Pani **dr Anna Hanus** jest absolwentką filologii germańskiej Wyższej Szkoły Pedagogicznej w Rzeszowie. Tytuł magistra uzyskała w 1997 roku na podstawie rozprawy *Gedichte von Zbigniew Herbert als Gegenstand der Überlegungen über die Schwierigkeiten beim Übersetzen Texten am Beispiel ausgewählter Werke aus dem Gedichtband „Herr Cogito“* przygotowanej pod kierunkiem profesora Zdzisława Wawrzyniaka, dotyczącej trudnej tematyki przekładu tekstów poetyckich, wymagających wiedzy nie tylko językoznawczej, ale znajomości kontekstów kulturowych oraz realiów społeczno-historycznych. Kontynuując zainteresowania dotyczące analizy tekstów literackich, w 2007 roku uzyskała stopień doktora nauk humanistycznych w zakresie językoznawstwa na Wydziale Filologicznym Uniwersytetu Rzeszowskiego. Tym razem tematem rozważań uczyniła dialogi literackie w tekstach prozatorskich. W pracy doktorskiej zatytułowanej *Dialogische Kommunikation in Frage gestellt? Zur Gestaltung der Dialogizität in Prosawerken – exemplifiziert an ausgewählten Erzählungen von Arthur Schnitzler und Thomas Bernhard* (2007) autorka bada metodami lingwistycznymi (odwołując się do analizy dialogu./analizy konwersacyjnej, teorii aktów mowy, szeroko pojętej pragmatyki oraz lingwistyki tekstu) dialogowość wybranych opowiadań Arthura Schnitzlera i Thomasa Bernharda i kontrastuje je ze sobą. Szczególnie ciekawe okazują się nietypowe ‘dialogi’ Bernharda, które można określić jako niepełne kompozycyjnie, ukryte lub zakamuflowane. W swej analizie koncentruje się na formie i funkcji dialogu wplecionego w tekst poszczególnych opowiadań, uwzględnia również płaszczyznę uczestników dialogu fikcyjnego. Prezentuje propozycję typologii funkcji dialogów, wyodrębniając m.in. funkcję dyskusyjną, argumentacyjną, retrospektywną, charakteryzującą i in.

Po uzyskaniu stopnia doktora została zatrudniona na rzeszowskiej uczelni, najpierw w Zakładzie Teorii Komunikacji Językowej Instytutu Filologii Germańskiej w zespole badawczym prof. dr hab. Zofii Bilut-Homplewicz, obecnie (od 1 września 2017 r.) w Katedrze Lingwistyki Stosowanej Uniwersytetu Rzeszowskiego.

W czasie 11 lat pracy na Uniwersytecie Rzeszowskim opublikowała 2 monografie, współredagowała 4 monografie zbiorowe, opublikowała 34 recenzowane artykuły naukowe (w tym 9 współautorskich), przygotowała tłumaczenia 13 tekstów (na które składają się różne gatunkowo teksty: 1 monografia naukowa, tom poetycki, kilka artykułów naukowych i materiały dydaktyczne). Publikuje teksty w języku niemieckim (26 pozycji) i polskim (12 artykułów oraz monografia podlegająca ocenie). Ten bogaty, różnorodny i liczący się zbiór świadczy o intensywnej pracy naukowej i translatorskiej dr Anny Hanus. Służy również scharakteryzowaniu Habilitantki jako dobrego nauczyciela akademickiego, poświęcającego wiele czasu na pracę dydaktyczną ze studentami.

Jest członkiem Międzynarodowego Stowarzyszenia Germanistów (od 2010 r.), Polskiego Towarzystwa Językoznawczego (od 2012 r.) oraz Stowarzyszenia Germanistów Polskich (od 2013 r.).

Ocena osiągnięcia naukowego w rozumieniu Ustawy z dnia 14 marca 2003 r. o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz o stopniach i tytule naukowym w zakresie sztuki [Dz. U. z 2016 r. poz. 882 i 1311]

Podstawą habilitacji jest monografia dr Anny Hanus zatytułowana *Krytykowanie i jego operacjonalizacja w kontrastywnej analizie dyskursu* wydana w wydawnictwie Atut/Neisse Verlag (Wrocław – Drezden), licząca 270 stron.

Jest to oryginalna propozycja badawcza, stanowiąca holistyczny opis krytykowania, postrzeganego jako kompleksowe działanie komunikacyjne, będąca z jednej strony uzupełnieniem badań nad dyskursami rozumianymi jako zbiory tekstów na określony temat, powiązanych relacjami wychodzącymi poza odniesienia intertekstualne, z drugiej – pierwsza, w której problem jest ujęty przez językoznawcę. Obszerna monografia składa się z wprowadzenia, 5 rozdziałów oraz zakończenia. Bibliografia prac – zgodnie z deklaracją Autorki – obejmuje przede wszystkim opracowania niemieckojęzyczne i kilka polskich prac, m.in. J. Bartmińskiego, A. Duszak, R. Grzegorzczkovej, T. Krzeszowskiego, J. Puzyniny.

Chcąc ukazać krytykowanie jako aspekt analizy dyskursu, odnosi się do koncepcji tej kategorii w myśli germanistycznej i przypomina za innymi badaczami językową naturę

dyskursu, słusznie podkreślając, że analiza dyskursu może odbywać się tylko przez analizę tekstów wygłoszonych lub napisanych. Przypominając najnowsze tendencje w podejściach do dyskursu, krytycznie ocenia przywoływane teorie, wskazuje na trudności analizy obszernych korpusów tekstowych oraz wysnuwa wnioski, płynące z dotychczasowych wywodów o nurtach w badaniach nad dyskursem, ułatwiając tym samym odbiorcy recepcję tekstu i prezentując autorski punkt widzenia.

W rozdziale 3. Autorka umieszcza krytykowanie w polu badań dyskursologicznych (w rozumieniu germanistycznej lingwistyki dyskursu), dzięki czemu w części teoretycznej przybliży polskiemu odbiorcy tekstu koncepcje badawcze Wolfganga Motscha, Barbary Sandig, Ingo Warnke, Jürgena Spitzmüllera, Lianmin Zhonga czy Wenera Zilliga. Niezwykle drobiazgowo przypomina badania nad teorią aktów mowy, miejsce krytykowania w badaniach nad wartościowaniem, aby we wstępnych wnioskach uznać krytykowanie jako szczególny rodzaj wartościowania o profilu negatywnym. Zdecydowanie stawia tezy, objaśnia je, a wyniki prezentuje w rozdziale materiałowym. Przeprowadzona bowiem synteza ustaleń teoretycznych pragmalingwistyki oraz germanistycznej lingwistyki tekstu i dyskursu staje się podstawą do szczegółowej analizy materiału korpusowego, który stanowią publikacje, składające się na dyskursy toczące się w prasie polsko- i niemieckojęzycznej w latach 2009 i 2010. Wydarzeniem dyskursywnym są dwie kontrowersyjne biografie znanych i wybitnych postaci świata kultury: Ryszarda Kapuścińskiego i Marcela Reicha-Ranickiego. Zaproponowany aspekt analizy dyskursu medialnego prowadzi autorkę do poszukiwania (w części analitycznej) odpowiedzi na następujące pytania badawcze: jakie środki językowe i tekstowe oraz strategie wykorzystuje się w mediach do krytykowania, jakie różnice bądź podobieństwa dają się zaobserwować w zależności od kontekstu politycznego, społecznego i kulturowego oraz czy analiza krytykowania jako działania kompleksowego może być narzędziem pomocnym w analizach dyskursu, szczególnie w kontekście wiedzy, władzy i profilowania aktorów w dyskursie.

Podkreślić należy, że analizy są szczegółowe, oparte na bogatym porównawczym materiale egzemplifikacyjnym, dzięki czemu tezy interpretacyjne są udokumentowane, dobrze zilustrowane i świadczą o erudycji autorki oraz jej talencie badawczym. Badany korpus tekstów – wyodrębniony na podstawie kryterium tematycznego, uznawanego przez część dyskursologów za kluczowe podczas konstruowania korpusów – obejmował 97 artykułów na temat biografii Ryszarda Kapuścińskiego autorstwa Artura Domoślawskiego (51 z prasy polskiej i 46 z prasy niemieckojęzycznej) oraz 79 tekstów na temat biografii Marcela Reicha-Ranickiego pióra Gerharda Gnaucka (33 wybrane z prasy polskiej i 46 z dzienników

niemieckich), które ukazały się w mediach jako reakcja na wspomniane wydarzenie dyskursywne. Taki obszerny i pełny (w danym czasie) materiał egzemplifikacyjny upoważnia Habilitantkę do spojrzenia na krytykowanie zarówno z perspektywy dyskursu (poziom makro), jak i przez pryzmat zawartych w tekście wyznaczników językowych (poziom mikro) oraz orzekania o całościowym kształcie krytykowania w rozumieniu pragmatyczno-komunikacyjnym. Czytając podrozdział *Korpus badawczy i metoda* (s. 11, 12) mam tylko jedną drobną uwagę, raczej natury edytorskiej: brak na początku jasnego wskazania i wyjaśnienia wydarzeń dyskursywnych, czyli biografii, wokół których w latach 2009 i 2010 toczył się dyskurs medialny (brak tytułu, roku wydania, brak ich również w bibliografii; tytuł pojawia się dopiero na stronie 125).

Lektura kolejnych części prowadzi do konstatacji, że jest to wszechstronna obserwacja dyskursu krytycznego, która możliwa jest również dzięki temu, że autorka godzi różne podejścia metodologiczne i różne stanowiska badawcze, dokonując jednocześnie własnej klasyfikacji środków językowych konstytuujących krytykowanie jako kompleksowe, językowe działanie komunikacyjne. Zaproponowana typologia, mająca cechy uniwersalnej klasyfikacji: *krytykowanie wprost*, *krytykowanie pośrednie* i *krytykowanie mieszane eksplicytно-implicitne* jest autorską propozycją analizy dyskursu medialnego zastosowaną do badań porównawczych, a właściwie do kontrastywnie zbadanego sposobu uprawiania krytyki. Zastosowana terminologia odnosi się wyraźnie do językowych sposobów wartościowania, być może dlatego, że krytykowanie w lingwistycznych badaniach germanistycznych postrzegane jest przez pryzmat badań nad wartościowaniem, co autorka pracy obszernie i szczegółowo wyjaśnia w rozdziale III.

Tym, co powoduje, że Autorka ocenianej monografii wnosi nowe propozycje badawcze do językoznawstwa i do badań nad dyskursem medialnym, jest szczegółowa klasyfikacja typów i wariantów krytykowania (16 podtypów) oraz rzetelne omówienie środków językowych i tekstowych, a także strategii autorskich stosowanych w dyskursie do wyrażania krytyki. Dzięki temu pokazuje, jakie strategie są wykorzystywane w mediach do krytykowania, jakie omawiana kategoria pełni funkcje – szczególnie w dyskursie prasowym oraz jakim celom służy.

Dobór korpusu tekstowego jest porównywalny (97 i 79 publikacji), a autorka deklaruje podejście kontrastywne (s.13). Różnice w sposobie ujęcia wydarzenia dyskursywnego w przestrzeni medialnej pojawiają się przede wszystkim w rozdziale 6., w którym dr Anna Hanus posługuje się krytykowaniem jako narzędziem do poznania wiedzy kolektywnej oraz do profilowania aktorów dyskursu: bohaterów biografii (wybitnych postaci świata kultury

Ryszarda Kapuścińskiego i Marcela Reicha-Ranickiego) oraz autorów biografii (Artura Domosławskiego i Gerharda Gnaucka). Natomiast analizując zaobserwowane językowe możliwości wyrażania krytykowania, Autorka koncentruje się na omówieniu typów i wariantów krytykowania, rezygnując z podkreślania podobieństw i różnic.

Książkę dr Anny Hanus należy uznać za wartościową pozycję naukową, która może być uznana za wkład Autorki w rozwój językoznawstwa, a szczególnie lingwistyki tekstu i dyskursu. Cele badawcze postawione przez Habilitantkę zostały w pełni zrealizowane, a monografia ze względu na połączenie ważnych propozycji badawczych oraz precyzyjnych badań dyskursu na trwałe wejdzie do zbioru cennych publikacji naukowych.

Ocena dorobku naukowego sytuowanego poza podstawą habilitacji

Recenzując dorobek naukowy sytuowany poza podstawą habilitacji, podkreślić należy kontynuację i spójność badań językowych Habilitantki, które wzajemnie się uzupełniają, tworzą pełny i bogaty warsztat badawczy tekstologa. Na spójny i ważny dorobek naukowy Dr Anny Hanus składają się bowiem – oprócz rozprawy habilitacyjnej – 1 monografia (opublikowana rozprawa doktorska) oraz 34 artykuły (oraz 1 recenzja), z czego 20 wybranych przedstawiła Habilitantka do oceny. Tworzą one całość, w której dają się wyróżnić cztery obszary badawcze:

1. badania nad tekstami prozatorskimi zapoczątkowane jeszcze przed uzyskaniem stopnia doktora;
2. analizy kontrastywne prowadzone z myślą o problematyzacji wiedzy polonistycznej i germanistycznej oraz kreatywnym wykorzystaniu przez badaczy wiedzy płynącej z obu kultur piśmienniczych;
3. analizy genologiczne i metamorfozy gatunków; szczególnie kwestie dotyczące trudności w określaniu przynależności gatunkowej konkretnych form tekstowych;
4. badania nad kategorią dyskursu, a szczególnie możliwości badania dyskursu w oparciu o kryterium tematyczne oraz w kontekście aktorów dyskursu.

W grupie pierwszej znajdują się zarówno szczegółowe analizy dialogów wtopionych w narrację w prozie Thomasa Bernharda, które Anna Hanus uznaje za cechę stylu autora, jak i rozważania teoretyczne, prowadzące do odpowiedzi na pytanie, czy możliwe jest wspólne podejście metodologiczne, łączące analizy gatunków literackich i użytkowych. W artykule *Ist eine gemeinsame Herangehensweise im Hinblick auf Gebrauchs – und künstlerische Textsorten innerhalb der Textsortenforschung möglich?* (2017) z powodzeniem wykorzystuje

propozycję metodologiczną Bożeny Witosz do badania konkretnego tekstu literackiego (*Po Galicji* Martina Pollacka), uznając ją za inspirującą do stworzenia integrującego modelu analizy tekstów literackich i użytkowych.

Wysoko należy ocenić również analizy kontrastywne i transfer wiedzy. Publikacje autorskie i współautorskie, w których popularyzowana jest wiedza polonistyczna i germanistyczna, są wynikiem badań prowadzonych w Ośrodku Badawczo-Dydaktycznym i Transferu Wiedzy *Tekst – Dyskurs – Komunikacja*. Cenne są więc dla innych badaczy oraz tłumaczy artykuły: *Czy gatunek to rodzaj?* (2012) oraz *Przekład tekstu naukowego na tle lingwistycznych badań polonistycznych i germanistycznych* (2014; współautor Iwona Szwed), w których omówione zostają różnice w sposobie nazywania, definiowania i interpretowania pojęć lingwistycznych w różnych kulturach badawczych. W tej grupie są też teksty przygotowane z myślą o germanistach. W artykule *Wie werden Stil, Gattung, Text und Discurs in der Polonistik positioniert? Grundbegriffe der Text- und Diskursforschung im deutsch-polnischen Vergleich – dargestellt aus dem Blickwinkel eines germanistischen Forschers* (2015) pokazuje Autorka wzajemne relacje między pojęciami: *styl, gatunek/rodzaj tekstu i dyskurs* w obu obszarach językowych, wyjaśniając zależności pomiędzy wskazanymi kategoriami oraz podając przemyślane, własne propozycje terminologiczne. Z całą odpowiedzialnością należy stwierdzić, że publikacje Habilitantki przyczyniają się do dialogu pomiędzy lingwistami w Polsce i w krajach z niemieckiego kręgu kulturowego.

Analizy wybranych gatunków prasowych, stopień ich konwencjonalizacji oraz wariantywność gatunkowa tekstów drukowanych w najbardziej poczytnych dziennikach ukazujących się w Polsce i w Niemczech to kolejny obszar badawczy, który łączy się spójnie z pozostałymi pracami. Przedmiotem jej zainteresowania stały się nagłówki prasowe, wspomnienia pośmiertne drukowane we współczesnej prasie informacyjno-publicystycznej czy krótkie teksty informacyjne. Opisując artykuły wspomnieniowe (2015), które ukazały się w polskiej prasie po śmierci wybitnych postaci, m.in. Wisławy Szymborskiej, Tadeusza Konwickiego, Güntera Grassa, proponuje uzupełnić klasyfikację Steina i wyróżnia bardziej szczegółowe warianty tego gatunku o wielu obliczach. Interpretując wybrane gatunki, dr Anna Hanus często łączy dwie perspektywy badawcze – polonistyczną i germanistyczną, dzięki czemu pokazuje podobieństwa i różnice, niejednokrotnie uwarunkowane kulturowo.

Natomiast artykuły dotyczące analiz dyskursu prasowego (często skupionego wokół publikacji po ukazaniu się biografii Ryszarda Kapuścińskiego) pokazują początki badań nad dyskursem krytycznym, którego pełny obraz zaprezentowała Anna Hanus w obszernej monografii podlegającej ocenie. Za ważny aspekt badań nad dyskursem uznaje temat,

dyskursologiczną analizę nominacji i predykcji, relacje intertekstualne czy znaczenie wiedzy odbiorcy dla recepcji tekstów (głównie medialnych).

Kilka publikacji jest współautorskich, przygotowanych razem z członkami utworzonego z inicjatywy prof. Zofii Bilut-Homplewicz i prof. Wolfganga Heinemanna Ośrodka Badawczo-Dydaktycznego i Transferu Wiedzy, którego celem jest prowadzenie i popularyzacja badań naukowych, co charakteryzuje Habilitantkę jako osobę otwartą i umiejącą współpracować.

Podkreślić należy, że artykuły publikowane są w czasopismach punktowanych z listy B. Są to m.in. „Stylistyka”, „Słowo. Studia językoznawcze”, „Humanities and Social Sciences”, „Studia Germanica Gedanensia”, „tekst i dyskurs – text und diskurs”, „Colloquia Germanica Stetinensia”. 14 tekstów opublikowanych zostało jako rozdziały w recenzowanych monografiach tematycznych, wydawanych przez liczące się polskie i zagraniczne wydawnictwa uczelniane (w Polsce, Niemczech, Austrii i w Chinach).

Aktywność naukowa Habilitantki wyraża się również w czynnym uczestnictwie w międzynarodowych oraz ogólnopolskich konferencjach naukowych, których tematyka ściśle wiąże się z Jej zainteresowaniami oraz warsztatem badawczym. W latach 2009 – 2017 czynnie uczestniczyła w 18 konferencjach naukowych w Polsce (14 spotkań naukowych) oraz w Niemczech, Chinach, Austrii i Finlandii.

Oceniając całość pracy naukowej Pani dr Anny Hanus, nie można pominąć jej dorobku translatorskiego. Przetłumaczyła na język niemiecki ważne publikacje polskich i niemieckich tekstologów, w tym obszerną (liczącą 258 stron) i ważną monografię Bożeny Witosz, *Genologia lingwistyczna. Zarys problematyki* (wspólnie z Iwoną Szwed; w ramach grantu z Narodowego Programu Rozwoju Humanistyki w MNiSW), 1 artykuł Marii Wojtak, 3 artykuły naukowe lingwistów niemieckich: Bernda Spilnera, Martina Wengelera oraz Stefana Hausera i Martina Luginbühla, opublikowane w „Stylistyce” oraz w monografii *Lingwistyka mediów. Antologia tłumaczeń*, a także 4 rozmowy lingwistów polskich i niemieckich. Razem z Ruth Büttner przełożyła na język niemiecki zbiór wierszy Janusza Szubera pod tytułem *Esej o niewinności*, liczący 126 stron. Jest więc tłumaczką nie tylko tekstów naukowych, ale i poetyckich.

Ocena aktywności dydaktycznej, organizacyjnej i popularyzującej naukę

Pani dr Anna Hanus jest doświadczonym dydaktykiem. Na Uniwersytecie Rzeszowskim pracuje od roku 2008 (do 2017 w Instytucie Filologii Germańskiej). Prowadzi

przede wszystkim ćwiczenia z praktycznej nauki języka niemieckiego oraz wykłady i ćwiczenia z przedmiotów kierunkowych (wprowadzenie do lingwistyki tekstu) i specjalizacyjnych (np. kulturowe oddziaływanie mediów, historia sztuki, dziedzictwo historyczno-kulturowe, metodyka nauczania języka niemieckiego) na studiach I i II stopnia. Z sukcesem prowadziła również seminaria licencjackie, pod jej opieką naukową powstało ok. 50 prac dyplomowych. Prowadzenie zajęć z metodyki nauczania języka niemieckiego wiąże się ściśle z jej publikacjami dydaktycznymi. Opublikowała 2 podręczniki do ćwiczeń językowych dla uczniów szkół budowlanych (w języku niemieckim – 2011 r. oraz angielskim – 2012 r.) oraz 2 pakiety materiałów dla nauczycieli oraz uczniów gimnazjum i szkół ponadgimnazjalnych.

Prowadziła także seminaria i warsztaty oraz wykłady gościnne na uczelniach zagranicznych w ramach kilkudniowych pobytów dydaktycznych w Słowenii (2009 r.), Turcji (2011 r.), Niemczech (2012 r.) i Hiszpanii (2013 r.). Doskonaliła swoje umiejętności dydaktyczne, językowe i naukowe, uczestnicząc w stażach zagranicznych i wizytach studyjnych na uczelniach zagranicznych (głównie w Niemczech).

Podkreślić należy również pracę organizacyjną w Instytucie Filologii Germańskiej. Była członkiem zespołu ds. akredytacji, sekretarzem komisji rekrutacyjnej, kierownikiem, konsultantem i opiekunem praktyk pedagogicznych. Przygotowywała programy kształcenia, harmonogramy zajęć, redagowała i koordynowała strony internetowe Katedry Lingwistyki Stosowanej, współorganizowała liczne wykłady gościnne dla pracowników i studentów. Przez dwa lata była członkiem zespołu przygotowującego dokumentację nowego kierunku studiów na Wydziale Filologicznym UR. Zorganizowała (sama i we współpracy) 5 międzynarodowych konferencji naukowych w IFG oraz na Wydziale Filologicznym UR. Mimo licznych obowiązków organizacyjnych znajduje czas na aktywną współpracę ze środowiskiem. Poprowadziła ponad 20 projektów służących promowaniu języka niemieckiego i kultury krajów niemieckiego obszaru językowego.

Konkluzja

Na zakończenie chcę wskazać jednoznacznie na pozytywne cechy osiągnięcia naukowego dr Anny Hanus. Jej rzetelne i wielopłaszczyznowe analizy mają walor samodzielności i nowości. Aby opisać tak kompleksową kategorię jak krytykowanie, korzysta z bogatej literatury przedmiotu, przypominając postfoucaultowskie koncepcje dyskursu, nowe ujęcia metodologiczne, wielopoziomowe modele analizy oraz różne możliwości analizy

dyskursu medialnego, w którym uwzględnia się opis słów kluczowych, nominacje i predykcje, a także tematy i toposy argumentacyjne. Dopiero na tym tle przedstawia własną, przemyślaną i dobrze udokumentowaną propozycję analizy krytykowania wprost popartego argumentami, przez ocenianie, a priori, rozbudowanego o refleksje spekulatywne i odwołującego się do zasad etycznych oraz krytykowania pośredniego przez ocenianie, wskazanie na sprzeczności, sprostowanie, ironizowanie, cytowanie, pozorne relacjonowanie faktów, podanie w wątpliwość, polemizowanie, stawianie pytań retorycznych, czy krytykowanie głosów krytyki. Szczegółowość i przejrzystość zastosowanej klasyfikacji oraz ujęcie prasowego materiału przykładowego w czytelne ramy świadczą o doskonałej umiejętności Autorki w zakresie panowania nad obszernym korpusem materiałowym. Interpretacje oparte na solidnej podstawie, umiejętne zastosowanie propozycji teoretycznych do analiz konkretnych tekstów i zawartych w nich środków językowych są dowodem na to, że Habilitantka jest badaczem dociekliwym, poszukującym dróg eksploracji krytykowania (i nie tylko) w dyskursie i dobrze przygotowanym do prowadzenia samodzielnych analiz naukowych. Wartościowe poznawczo wnioski, a także stawianie pytań i pokazywanie możliwości dalszych badań nad dyskursem krytycznym charakteryzują Ją jako dojrzałego badacza.

Istotna i wyróżniająca jest także aktywność dr Anny Hanus jako nauczyciela akademickiego i tłumacza tekstów literackich i naukowych oraz współorganizatora konferencji naukowych.

Pozytywnie oceniam zarówno dorobek naukowy, jak i aktywność organizacyjną, popularyzatorską i dydaktyczną Habilitantki. Stwierdzam, że dr Anna Hanus spełnia wymogi Art. 16 Ustawy z dnia 14 marca 2003 r. o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz o stopniach i tytule w zakresie sztuki i wnioskuję do Komisji Habilitacyjnej – a za jej pośrednictwem do Rady Wydziału Filologicznego Uniwersytetu Rzeszowskiego o nadanie dr Annie Hanus stopnia naukowego doktora habilitowanego w dziedzinie nauk humanistycznych w dyscyplinie językoznawstwo.

Rzeszów, 16.09.2018 r.

